

Cesta ke Kristu

Tyto prezentace jsou vytvořeny na pokladech knihy „Cesta ke Kristu“ od Elen Gould Whiteové a studijního materiálu, který vydal institut knih EGW.

Knihu si můžete stáhnout nebo přečíst na <https://egwwritings.org/book/b2804>

Přečtěte si příslušnou kapitolu v knize a odpovězte na tyto otázky. Kliknutím na kapitolu se k ní dostanete.

4.část

⇒ Kapitola 10: “Poznání Boha”

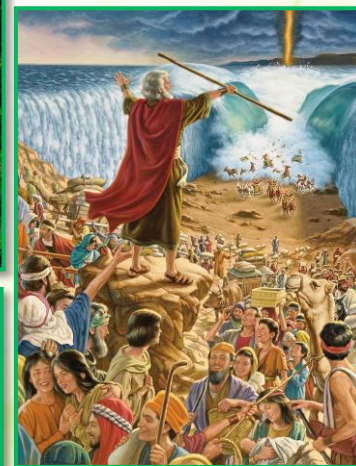
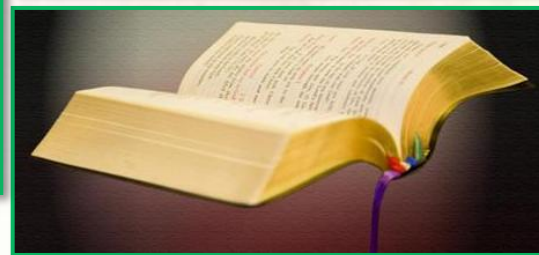
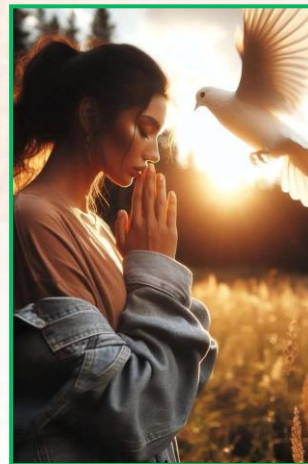
⇒ Kapitola 11: “Modlitba jako přednost”

Kapitola 10: "Poznání Boha"

1

Kterými čtyřmi způsoby k nám Bůh promlouvá dnes?

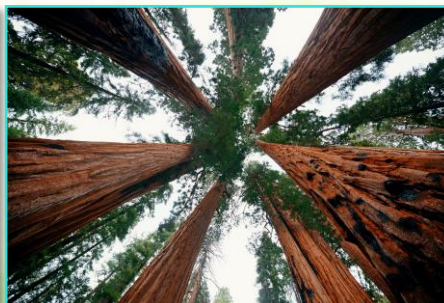
1. Příroda neustále promlouvá k našim smyslům
2. Bůh k nám mluví skrze své prozřetelnostní dílo
3. Skrze vliv Jeho Svatého Ducha na srdce
4. Bůh k nám také mluví ve svém Slově

2

Proč je příroda jedním z nejúčinnějších způsobů, jak nás Spasitel učí?

Příroda k nám soustavně promlouvá a na otevřené srdce člověka působí láska a sláva Boží, jak ji poznáváme z díla jeho rukou. Naslouchající ucho může zachytit sdělení Boží, projevované přírodními jevy, a může jim porozumět. Zelená pole, majestátné stromy, poupata a květy, plující oblaka, padající déšť, zurčící potůček, nádhera nebeské oblohy promlouvá k našim srdcím a volá nás, abychom se seznámili s Bohem, jenž to všechno stvořil.

Udělejte si seznam nejdůležitějších lekcí, které se můžeme od přírody naučit.

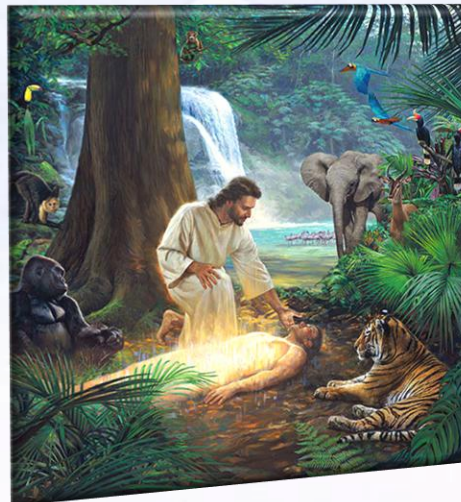
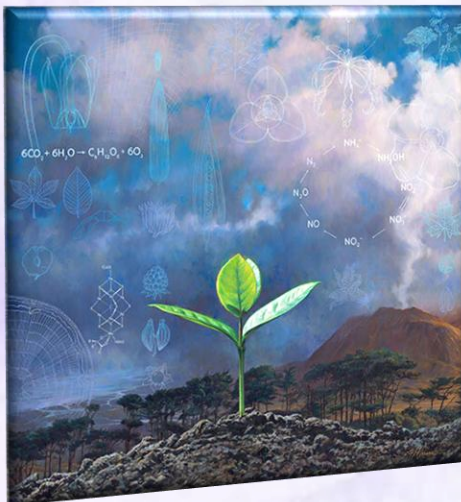
Budeme-li ochotni naslouchat, získáme ze stvořených věcí Božích poučení o poslušnosti a víře. Od hvězd, jež na své cestě vesmírem po věky sledují svou určenou dráhu, až po nejmenší částičku hmoty, všechno poslouchá vůli Stvořitele. A Stvořitel se stará o všechno a udržuje všechno, co stvořil. Ten, jenž udržuje nesčetné světy ve vesmíru, se současně stará o potřeby vrabečka, který bez starosti cvrliká svou prostou písničku. Když jdou lidé za svou každodenní prací, právě tak jako když se modlí, když uléhají večer k spánku a když ráno vstávají, když boháč hoduje ve svém zámku nebo když chudák svolává své děti ke skromné večeři - každého sleduje laskavé oko nebeského Otce. Bůh si všimne každé prolité slzy, zaznamená každý smích.

Budeme-li v to plně věřit, zmizí všechny naše zbytečné úzkosti. V našem životě nebude tolik zklamání, jestliže všechno, své malé i velké těžkosti, odevzdáme do rukou Božích; a Bůh se nezalekne, že na něho vkládáme mnoho starostí a neklesne pod jejich tíží. My pak budeme prožívat vnitřní pokoj, který mnozí lidé už dávno neznají..Nacházejí-li vaše smysly zalíbení v půvabných krásách země, pomyslete na svět, který přijde, v němž není bídy hříchu a smrti, v němž na tváři přírody nebude stínu kletby. Představte si v duchu obraz domova spasených a uvědomte si, že bude ještě mnohem skvělejší, než dokáže vybájit vaše nejbujnější obrazotvornost.

Proč má křesťan při studiu přírody výhodu nad básníkem nebo přírodovědcem?

Básníci a přírodovědci mohou říci o přírodě mnohé, křesťan se však těší z krásy země a oceňuje ji nejvýše, protože v ní poznává dílo svého Otce a poznává v každé květině, v každém keři a stromu jeho lásku. Nikdo plně neporozumí, proč jsou tu hory, údolí, řeky a jezera, kdo v nich nevidí výraz lásky Boží k člověku

Jaké zvláštní poučení si můžeme vzít ze studia biblických znaků?

Bůh k nám promlouvá svým slovem. V něm se nám jasně zjevuje jeho povaha, jeho jednání s lidmi a jeho velké dílo vykoupení. Je v něm vylíčen život a činy patriarchů a proroků a jiných svatých mužů z dávných dob. Byli to lidé „jako my“ Jakubův 5,17. Poznáváme, jak zápasili se zklamáním jako my, jak podléhali pokušení; jako podléháme my, jak se přesto vzchopili a milostí Boží zvítězili; uvažujeme-li o tom, dostává se nám povzbuzení v našem úsilí o spravedlnost. Čteme-li o vzácných zkušenostech, které mohli zažít, o světle, lásce a požehnání, jichž se jim dostalo, a o díle, jež vykonali milostí jim udělenou, zažehne duch, jenž je povzbuzoval, i v našich srdcích plamen svatého nadšení a touhu podobat se jim povahou a kráčet s Bohem jako oni.

6

Jak můžeme "jíst tělo a pít krev" Kristovu?

Naplň své srdce výroky Božími. Jsou živou vodou, která uhasí tvou palčivou žízeň. Jsou živým chlebem z nebe. Ježíš o tom praví: „Nebudete-li jísti tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“. A pak podává vysvětlení: „Slova, která jsem k vám mluvil, jsou duch a jsou život“ Jan 6,53.63. Naše-těla jsou budována a rostou z toho, co jíme a pijeme; a jak je tomu v oblasti hmotné, tak je tomu i v oblasti duchovní: z toho, o čem přemýšlíme, roste a sílí náš duchovní živo

7

Jaká bude věda a píseň vykoupených v průběhu věků?

Tajemství vykoupení by rádi prozkoumali i andělé; toto tajemství bude předmětem úvah a písní vykoupených po celou věčnost. Nestojí proto za to, abychom o vykoupení přemýšleli a hloubali o něm už nyní? Nekonečné milosrdenství a nepopsatelná láska Ježíšova, oběť, kterou za nás přinesl, vyžadují, abychom o něm co nejvážněji a nejdůkladněji přemýšleli. Měli bychom uvažovat o povaze našeho drahého Vykupitele a Prostředníka. Měli bychom rozjímat nad posláním toho, jenž přišel, aby spasil svůj lid od hříchů

Hlubáme-li takto o nebeských věcech, naše víra a láska zesílí a naše modlitby budou Bohu příjemnější, protože budou stále více prodchnuty vírou a láskou. Budou stále vroucnější. Poroste naše víra v Ježíše, rozhojní se naše každodenní zážitky s tím, že Bůh má moc spasit každého, kdo k němu přijde. Při uvažování o dokonalosti Spasitelově zatoužíme po tom, abychom se zcela přetvořili a znovuzrodili po vzoru jeho čistoty. Člověk bude toužit, aby se stal podobný tomu, jehož uctívá. Čím více myslíme na Krista, tím více budeme o něm vyprávět jiným a hlásat ho světu

“Čím více _____ na Krista, tím více budeme o něm _____ jiným a _____ ho světu”

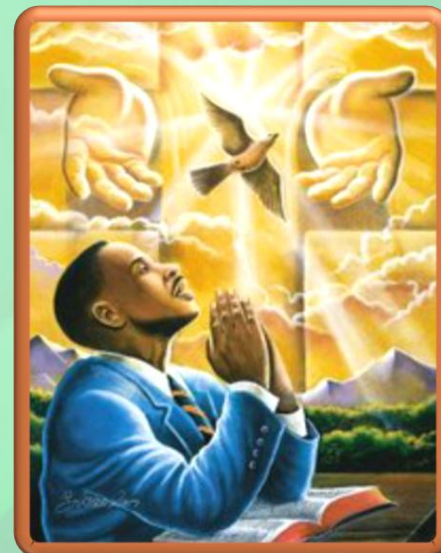
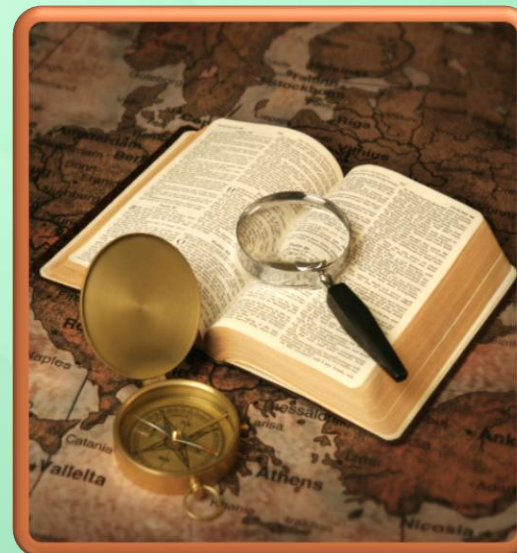
Čím více myslíme na Krista, tím více budeme o něm vyprávět jiným a hlásat ho světu.

Nic neposílí rozum lépe než důkladné zkoumání Písma. Žádná jiná kniha nemá takovou moc povznést myšlení, posílit naše duševní schopnosti jako hluboké, zušlechťující pravdy Bible. Kdyby se slovo Boží zpytovalo tak, jak by se mělo, nabyli by lidé hlubokosti myšlení, ušlechtilosti povahy a stálosti v odhodlání, což se dnes vidí jen zřídkakdy

Rychlé čtení Písma svatého však přináší jen malý užitek. Je možné zevrubně pročíst celou Bibli, a přitom nevidět její krásu a nepochopit její hluboký a skrytý smysl. Důkladné promyšlení jednoho místa, pokud nám není jasný jeho význam a dokud není zřejmý jeho vztah k plánu vykoupení, má větší cenu, než přečtení mnoha kapitol bez určitého cíle a bez úmyslu získat poučení. Měj svou Bibli stále po ruce. Čti v ní, jakmile máš k tomu příležitost; vštěpuj si její slova do paměti.

I když jdeš po ulici, můžeš si přečíst verš a přemýšlet o něm, a tak si ho zapamatovat. Bez usilovného zpytování a studia spojeného s modlitbou nemůžeme dospět k pravé moudrosti. Některé části Písma svatého jsou vskutku tak jasné, že je nemožné jim neporozumět; jsou však místa, jejichž smysl se nepozná na první pohled. Jeden text Písma se musí porovnat s druhým textem. Je třeba pečlivě zkoumat a uvažovat s modlitbou. A takové studium se bohatě vyplatí. Jako horník narazí na žíly vzácného kovu ukrytého pod povrchem země, tak ten, jenž vytrvale a neúnavně hledá ve slově Božím skrytý poklad, najde nejcennější pravdy ukryté zraku povrchního čtenáře. Slova Boží vdechnutá Duchem svatým, zasazená do srdce, budou jako prameny vytékající ze studnice života

Nikdy bychom Bibli neměli studovat bez modlitby. Než otevřeme její stránky, měli bychom prosit o osvětlení Duchem svatým, a obdržíme ho. Když Natanael přišel k Ježíši, Spasitel zvolal: „Hle, pravý Izraelita, v němž není lsti.“ Natanael na to pravil: „Odkud mě znáš?“ Ježíš odpověděl: „Dříve než tě Filip zavola, viděl jsem tě pod fíkem“ Jan 1,47.48. A Ježíš vidí také nás, i když se k němu modlíme v soukromí, prosíme-li ho o světlo, abychom poznali, co je pravda

**Andělé světla
povedou ty, kdo
v pokoře srdce
prosí o Boží
pomoc.**

Duch svatý vyvyšuje a oslavuje Spasitele.

Je jeho úkolem ukázat nám Krista, čistotu jeho spravedlnosti a velké spasení, jež v něm máme.

Ježíš praví o Duchu svatém: „Z mého vezme a zvěstuje vám“ Jan 16,14.

Duch pravdy je jediným opravdovým učitelem božské pravdy.

Jakou cenu musí člověk pro Boha mít, když dal svého Syna, aby za nás zemřel, a dává svého Ducha, aby byl učitelem a stálým průvodcem člověka!

Kapitola 11: “Modlitba jako přednost”

1 Všimněte si, že se opakují čtyři způsoby, kterými k nám Bůh mluví.

Prostřednictvím přírody, zjevením, svou prozřetelností a vlivem svého Ducha k nám Bůh promlouvá

2 Společenství s Bohem je obousměrné. Co se očekává od nás?

Prostřednictvím přírody, zjevením, svou prozřetelností a vlivem svého Ducha k nám Bůh promlouvá. To však nestačí; i my musíme otevřít Pánu svá srdce. Abychom měli duchovní život a duchovní sílu, musíme být v živém spojení s naším nebeským Otcem. I když se k němu upínáme svou myslí, i když přemýšlíme o jeho díle, jeho milosti a požehnáních, není to, v plném slova smyslu, spojení s ním. Abychom měli společenství s Bohem, musíme se k němu obracet o radu v záležitostech svého každodenního života.

3

Dokončete větu:

“Modlitba je

”.

Modlitba je otevření srdce Bohu
jako příteli.

4

Jaký je účel modlitby?

Není jí třeba proto, abychom sdělili Bohu, jací
jsme, nýbrž abychom jej mohli přijmout do srdce.
Modlitba nepřivádí Boha k nám, nýbrž přivádí nás
k Bohu

5 Uveď několik důvodů, proč se Ježíš na zemi často modlil.

Sám Ježíš, když žil na zemi, se často modlil. Spasitel vzal na sebe naše potřeby a slabosti, stal se žadatelem, prosebníkem za nás a hledal u svého Otce novou sílu, aby, zmocněn pro svůj úkol a zkoušky, mohl pokračovat v díle

Protože byl člověkem, byla mu modlitba nutností a výsadou. Ve spojení se svým Otcem nacházel útěchu a radost. Jestliže Spasitel, Syn Boží, pociťoval potřebu modlitby, oč více by měli potřebu vroucí stálé modlitby pociťovat slabí, hříšní smrtelníci!

6 Co se stane s těmi, kteří zanedbávají modlitbu?

Temnota zla obklopuje ty, kdo zanedbávají modlitbu. Našeptávaná pokušení nepřítele je svádějí k hříchu, protože nepoužívají výsady, kterou jim dal Bůh ustanovením modlitby.

7 Modlitbaje _____ v ruce věrných. Doplňte celou větu.

Modlitba je klíčem v rukou věrných, jímž se otevírá nebeská pokladnice nezměrných pokladů Všemohoucího.

8

Jsou zde uvedeny čtyři podmínky vyslyšené modlitby. Vyjmenujte je.

Smíme očekávat, že Bůh vyslechne a odpoví na naše modlitby na základě určitých podmínek. Jednou z prvních podmínek je vědomí, že potřebujeme jeho pomoc. Bůh dává zaslíbení: „Já vyleji vody v místa vyprahlá žízní, bystřiny na suchou zemi“ Izajáš 44,3. Ti, kdo lační a žízní po spravedlnosti, kdo touží po Bohu, si mohou být jisti, že se jim jejich přání vyplní.

Srdce se nejprve musí otevřít vlivu Ducha, nebo jinak nemůže požehnání Boží přijmout.

Naše velká potřeba je sama o sobě nejvýmluvnějším důkazem mluvícím v náš prospěch. Pán si však přeje, abychom se k němu obraceli se svými prosbami. Praví: „Proste, a bude vám dáno.“ „A on, který neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal, jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“

Trpíme-li ve svých srdcích nepravost, lpíme-li na nějakém vědomém hříchu, Pán nás nevyslyší; modlitbu kajícího, zkroušeného člověka však Bůh přijme vždy. Napravíme-li všechny spáchané křivdy, můžeme věřit, že Bůh naše prosby vyslyší.

Dalším rysem účinné modlitby je víra. „Kdo přistupuje k Bohu, musí věřit, že Bůh je a že se odměňuje těm, kdo ho hledají“ Židům 11,6. Ježíš řekl svým učedníkům: „Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, je vám dáno, a budete to mít“ (Marek 11,1). Bereme však Krista za slovo?

Nepřijímáme-li právě to, oč jsme žádali, a to ve chvíli, kdy o to žádáme, máme stále věřit, že Pán nás slyší a že naše prosby vyslyší. Jsme lidé bloudící a krátkozrací, proto často prosíme o věci, které by nám nebyly požehnáním; náš nebeský Otec v lásce vyslýchá naše modlitby a dává nám to, co poslouží našemu nejvyššímu dobru - to, co bychom si sami přáli, kdybychom božsky osvíceným zrakem mohli vidět všechny věci tak, jaké opravdu jsou

Počítat však s tím, že naše modlitba bude vždy vyslyšena takovým způsobem a v každé jednotlivosti, jak si přejeme, je opovážlivost. Bůh je příliš moudrý, než aby se mýlil, a příliš dobrotivý, než aby těm, kdo kráčeji spravedlivě, nevyhověl v tom, co je k jejich dobru. Proto se neboj věřit Bohu, i když tvé modlitby nejsou hned vyslyšeny. Spolehni se na zaslíbení Boží: „Proste, a bude vám dáno“

11

Jedině za jakých okolností můžeme očekávat milosrdenství a požehnání od Boha, když se modlíme?

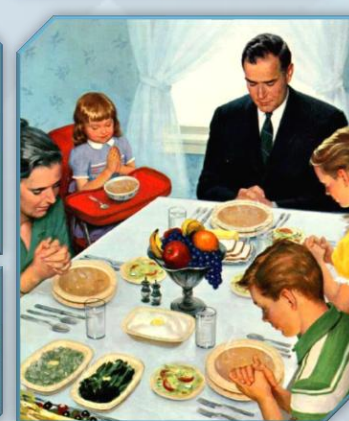
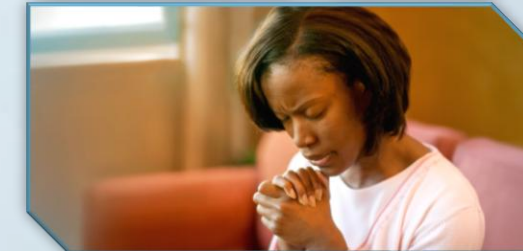
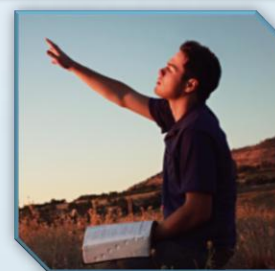

Chceme-li si vyprosit milost a požehnání od Boha, musíme mít v srdci lásku a ochotu odpouštět. Jak se můžeme modlit, „Odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám“ (Matouš 6,12), a sami přitom neuměli odpouštět? Očekáváme-li, že budou vyslyšeny naše modlitby, musíme druhým odpouštět týmž způsobem a v témž rozsahu, v jakém doufáme, že bude odpuštěno nám.

12

Co myslíš myslíš, když Bible říká, že máme být "ustaviční v modlitbě"? Viz list Římanům 12,12

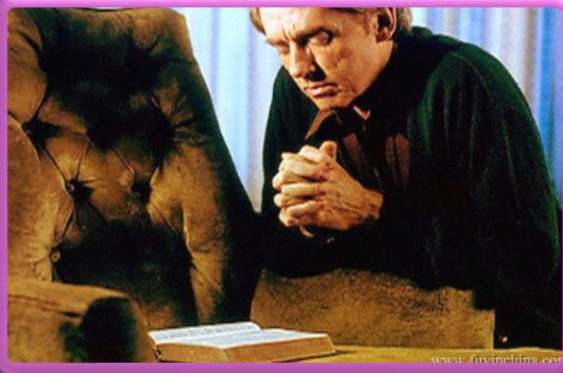
Další podmínkou vyslyšení je vytrvalost v modlitbě. Má-li se naše víra a náš život rozvíjet, musíme se stále modlit. Musíme být „na modlitbě vytrvalí“, bdít, „a děkovat Bohu“ Římanům 12,12; Koloským 4,2. Apoštol Petr napomíná: „Žijte proto rozumně a střízlivě, abyste byli pohotová k modlitbám“ 1. Petrův 4,7. Pavel přikazuje: „V každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu“ Filipským 4,6. Ale vy, milovaní, praví Juda, „modlete se v Duchu svatém, uchovejte se v lásce Boží“ Judův 20,21. Nepřetržitá modlitba je nepřerušované společenství člověka s Bohem; život vycházející od Boha proudí do našeho života a z našeho života se vrací k Bohu čistota a svatost.

...především však bychom neměli zanedbávat modlitbu v soukromí, neboť to je podstatou duchovního života. Je nemožné, aby člověk rostl a prospíval, když se nemodlí. Modlitba v rodinném kruhu nebo na veřejnosti nestačí. V samotě otevři své nitro sledujícímu oku Božímu. Modlitbu v ústraní má slyšet jen naslouchající Bůh. Žádné zvědavé ucho nemá slyšet obsah takových proseb. V soukromé modlitbě cítíme, že jsme prosti okolních vlivů, ničím nevyrušováni. Klidně a vroucně se upínáme k Bohu. Sladký a trvalý bude vliv vyzařující z Boha, jenž vidí skryté, jehož ucho je stále otevřené, aby vyslechlo prosby tryskající ze srdce. Pokojnou, prostou vírou člověk udržuje spojení s Bohem a shromažďuje paprsky božského světla, které mu propůjčí sílu a vytrvalost v boji se satanem. Bůh je naše pevnost!

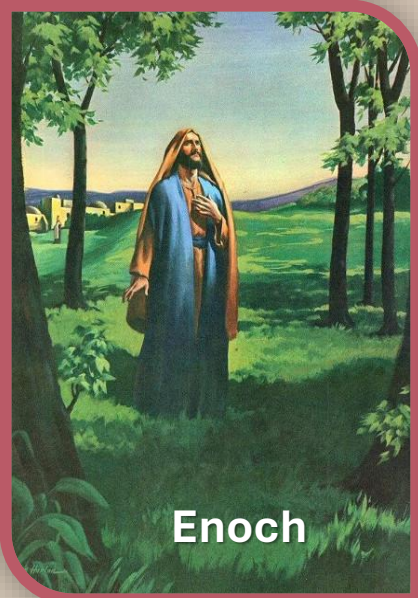
Vyhledávejte každou příležitost, abyste mohli jít tam, kde je zvykem se modlit. Ti, kteří skutečně hledají společenství s Bohem, budou na modlitebním shromáždění viděni jako věrní v konání své povinnosti, opravdoví a dychtiví sklízet všechna dobrodiní, která mohou získat. Využijí každé příležitosti, aby se umístili tam, kde mohou přijmout paprsky světla z nebe.

Měli bychom se modlit v rodinném kruhu a především nesmíme zanedbávat modlitbu skrytou, protože taková je život duše. Je nemožné, aby duše vzkvétala, když je modlitba zanedbávána. Rodinná nebo veřejná modlitba sama o sobě nestačí...

Modli se ve svém koutku. Při své každodenní práci pozvedni své srdce často k Bohu. Tak krácel s Bohem i Enoch. Tyto tiché modlitby stoupají jako vůně vzácného kadidla k trůnu milosti. Satan nemůže zvítězit nad tím, jehož srdce je takto zakotveno v Bohu.

Enoch

Lot

15

Jak bychom mohli žít jako v nebeském ovzduší?

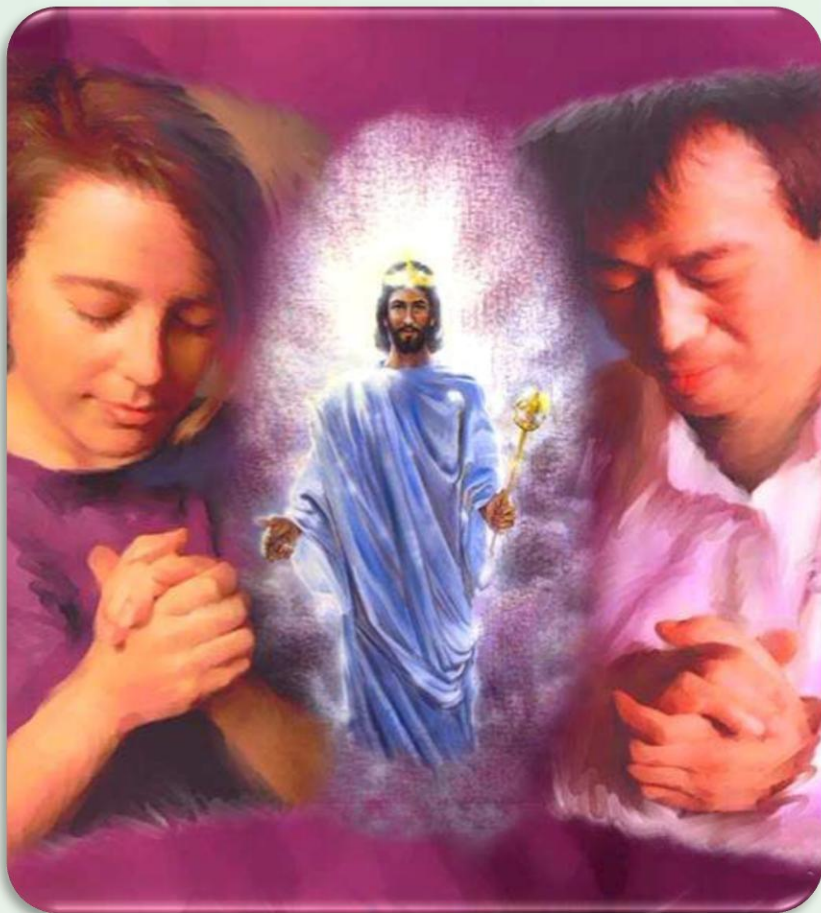
I když je kolem nás špatné, zkažené prostředí, nemusíme dýchat jeho nákazu, nýbrž můžeme žít v čistém ovzduší nebes. Můžeme zavřít všechny dveře nečistým představám a nesvatým myšlenkám, povzneseme-li se k Bohu upřímnou modlitbou. Ti, kdo mají své srdce otevřené, aby přijali pomoc a požehnání Boží, budou žít ve světlejším ovzduší, než je ovzduší země, a budou ve stálém spojení s nebesy

16

Když se budeme držet blízko Bohu, co se stane, když přijdou nečekané zkoušky?

Modlitbami se obracejme k výšinám, aby nám Bůh dovolil nadýchat se nebeského ovzduší. Můžeme být k Bohu tak blízko, že naše myšlenky se v každé neočekávané zkoušce obrátí k němu tak přirozeně jako se květina obrací k slunci.

Přinášej Bohu své potřeby, své radosti, své starosti, svá přání i své obavy . Tvé břímě ho neobtěžuje, ani ho neunaví.

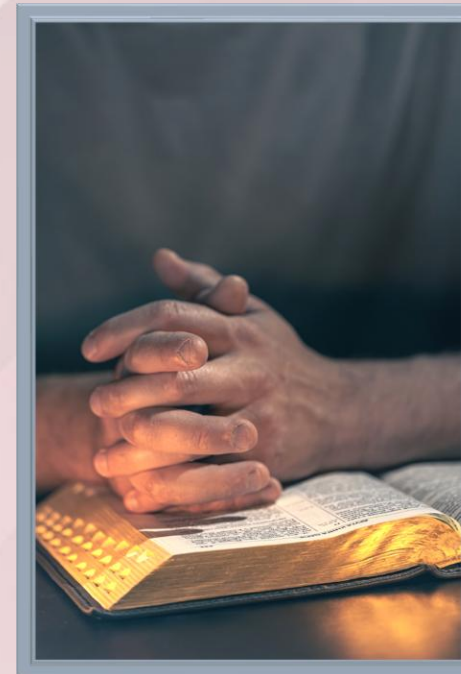
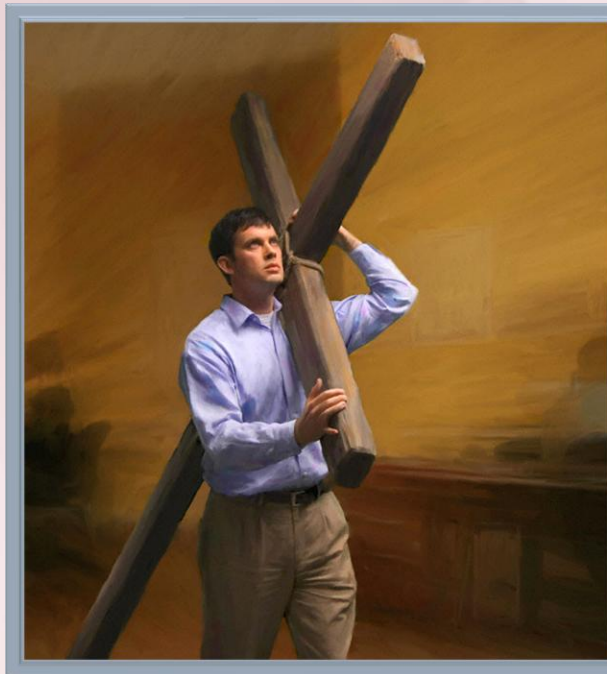
Ten, jenž ví o každém vlasu na tvé hlavě, není lhostejný k potřebám svých dětí. „Vždyť Pán je plný soucitu a slitování“ Jakubův 5,11. Naše strasti a naše volání se dotýkají jeho laskavého srdce. Přinášej mu všechno, co znepokojuje tvou mysl. Není nic tak těžké, aby to nemohl unést, neboť Bůh nese všechny světy a vládne nad všem věcmi vesmíru. Nic, co se týká našeho pokoje, není tak malé, aby si toho nevšiml. Žádná kapitola našeho života není tak temná, aby si ji nemohl přecíst, žádná situace, v níž se octneme, není tak těžká, aby ji nemohl zvládnout. Žádná pohroma, která postihne nejmenší z jeho dítek, žádná starost, která trápí srdce, žádná projevená radost, ani žádná upřímná modlitba neunikne našemu nebeskému Otci, aniž by o ni projevil okamžitý zájem.

„Uzdravuje ty, kdo zkrušeni jsou v srdci, jejich rány obvazuje“ Žalm 147,3.

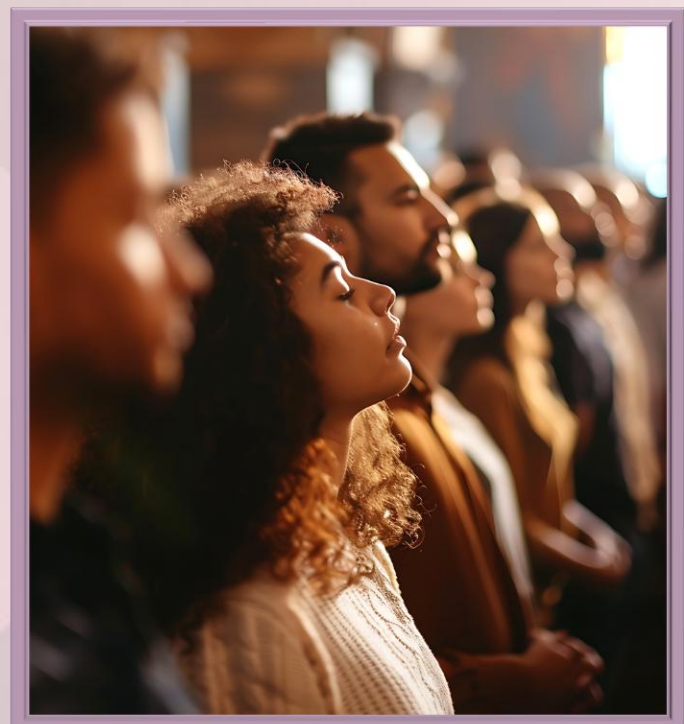
Mezi Bohem a jednotlivcem je tak jasný a plný vztah, jako by nebylo jiného člověka na světě, o kterého by pečoval a za nějž dal svého milovaného Syna.

Když se lidé vyčlení ze společenského života, když se zřeknou povinností a těžkostí křesťanského života, když přestanou se vší vážností pracovat pro Mistra, jenž tak opravdově pracuje pro ně, pak pozбудou toho, o co by se měli modlit, nemají, proč by měli být zbožní. Modlí se jen za sebe sobecky. Nemohou se už modlit o sílu, kterou by potřebovali ke své práci na uspokojení potřeb lidí nebo na rozšíření Kristova království.

Nevyužíváme-li výsady sdružovat se s druhými, abychom se posilovali a navzájem povzbuzovali ve službě Boží, škodíme sami sobě. Pravdy slova Božího budou v naší mysli pozbývat na jasnosti a významu. Jejich posvěcující vliv přestane osvětlovat naše srdce a probouzet je, naše duchovní síla bude upadat. Ve svém styku s křesťany ztrácíme mnoho tím, že se nám nedostává vzájemné lásky. Kdo se uzavírá do sebe, kdo žije jen pro sebe, neplní své poslání, které mu Bůh určil. Správný rozvoj společenských stránek naší povahy nás přivádí do těsného společenství s druhými a je prostředníkem, který nás posiluje pro službu Boží.

21 Když se scházíme v křesťanském společenství, jak je ovlivněna naše křesťanská zkušenost?

Kdyby se křesťané sdružovali a mluvili spolu o lásce Boží o vzácných pravdách vykoupení, jejich srdce by se posílila a posilovali by jeden druhého. Kdybychom se každý den dozvídali více o svém nebeském Otci a zažívali nové projevy jeho milosti, mluvili bychom o jeho lásce. Budeme-li tak činit, budou naše srdce vřelejší a odvážnější. Kdybychom více mysleli na Krista, více mluvili o něm a méně o sobě, cítili bychom mnohem více jeho přítomnost.

22 Co by se stalo v naší křesťanské zkušenosti, kdybychom více mysleli a mluvili o Kristu?

Kdybychom na Boha mysleli tak často, jak často se přesvědčujeme o jeho péči o nás, obírali bychom se jím ve svých myšlenkách stále a s radostí bychom o něm mluvili a velebili ho.

Mluvíme rádi o časných věcech, protože máme o ně zájem. Mluvíme o svých přátelích, protože je milujeme, protože s nimi sdílíme své radosti i své starosti. Máme však nekonečně větší důvod milovat Boha než své pozemské přátele a mělo by být tudíž nejpřirozenější věcí na světě zabývat se na prvním místě ve všech svých myšlenkách Bohem, mluvit o jeho dobrotivosti a vyprávět o jeho moci.

23 Co dalšího by měly naše modlitby kromě prosby a přijímání zahrnovat?

Je třeba, abychom Boha více chválili za „milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná“ Žalm 107,8. Náš náboženský život nemá sestávat jen z prosb a z přijímání. Nemysleme stále jen na své potřeby, ale spíše na dobrodiní, jichž se nám dostává. Modlíme se málo, avšak děkujeme ještě méně. Neustále přijímáme milosti Boží, a přitom jak málo vděčnosti projevujeme, jak málo chválíme Boha za to, co pro nás dělá!

24 V jakém duchu bychom měli pracovat k Boží slávě?

Náš Bůh je laskavý, soucitný Otec. Na svou službu pro něho bychom se proto neměli dívat jako na nějaký tíživý, vyčerpávající úkol. Uctívat Pána a účastnit se jeho díla by mělo být radostí. Bůh nechce, aby jeho děti, pro které připravil tak skvělou spásu, jednaly tak, jako by byl krutým, bezohledným dozorcem. Je jejich nejlepším přítelem; a když ho uctívají, je s nimi, aby jim byl požehnáním a útěchou a aby naplnil jejich srdce radostí a láskou. Pán chce, aby jeho děti nacházely ve službě Boží útěchu a aby viděly ve službě pro Boha radost a nikoli břemeno. Chce, aby ti, kdo ho přicházejí vzývat, odcházeli naplnění myšlenkami na jeho péči a na jeho lásku, aby pak s chutí vykonávali svou každodenní práci a získali schopnost jednat ve všem čestně a věrně

Musíme se setkávat u kříže. Kristus, Ukřižovaný, by měl být předmětem našeho uvažování, našich rozhovorů, našich nejradostnějších pocitů. Měli bychom stále myslet na všechna požehnání, jichž se nám dostává od Boha a když si uvědomíme jeho velkou lásku, rádi svěříme všechno do rukou toho, jenž byl za nás přibit na kříž. Na křídlech modlitby může člověk vystoupit blíže k nebi. V nebeských dvorech je Bůh uctíván zpěvem a hudbou a vyslovujeme-li Bohu vděčnost, přibližujeme se svým uctíváním uctívání nebešťanů. „Oslaví mě ten, kdo v oběť podá díkyvzdání“, řekl Bůh. Přistupme s uctivou radostí před svého Stvořitele, ať slyší naše „vzdávání díky a prozpěvování“ Žalm 50,23; Izajáš 51,3

